

Túléli-e a Nyugat a jövőjét?

2018 október 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Vajon hogy néz ki a közeljövünk?

Samuel Huntington világhírű könyve, az 1996-os *A civilizációk összecsapása és a világrend átalakulása* című kötete szerint a főbb kultúrkörök, azaz a Nyugat, az ortodox kelet, a Távol-Kelet, Latin-Amerika, Fekete-Afrika, az iszlám, valamint a hindu világ küzdelme határozza majd meg.

George Friedman hasonló módon, néhány meghatározó nagy- és középhatalom akár fegyveres konfliktusba is torkolló szembenállását vizionálja a *Következ? 100 év című*, helyenként sci-fibe hajló művében.

Valószínűleg a liberálisok is olvasták mindkettejüket, és köztük is van, aki látja a valóságot (például Soros György). A nyugati zsidó-keresztény kultúra területileg és lélekszámát tekintve sem domináns, a fehér ember pedig jelentős kisebbségben van.

Korábbi elnyerés még tart, de több rivális is felemelkedésben van, elsősorban a Távol-Kelet és annak meghatározó állama, Kína. Belső problémák is feszítik a Nyugatot.

A rivális kultúrkörök hosszú ideje jelentős bevándorlás zajlik. A Római Birodaloméhoz hasonló jóléti válság is gyötri; egyre kevesebb erőfeszítésre hajlandó (akár munka, akár gyermekvállalás terén), a gondtalan élet pedig egyre több devianciához, aberrációhoz vezet.

A gyengülő társadalmi immunitáson túl a Nyugat egy része a világ problémáiért önmagát okolja, ami az önostorozás mellett önfelmentés is, amiért nem védekezik az egyre erősödő külső nyomással (migráció) szemben, tovább erősítve a narratívát, hogy más kultúrák térhódítása a Nyugat rovására igenis elkerülhetetlen, sőt szükségszerű és megérdemelt.

A liberális válasz: ha már így van, álljunk az élére. Ezzel elkerülhető a háború, és ugyan sem az országok, sem a civilizáció szintjén nem sok marad a Nyugattól, de az egyes individuumok valamilyen formában, keveredve-színesedve megmaradnak, és minden szép lesz. Kellemes, utópisztikus elképzelés, de sajnos nem működik.

Össztársadalmi szinten nem kompatibilisek egymással az eltérő kultúrák, civilizációk.

Van egy kevésbé hangoztatott eleme is a szivárványos multikulti jövőről szóló liberális elképzeléseknek: a még fennálló technikai elnyerést kihasználva az elit hozzon olyan döntéseket, amelyek a változó, Kína és az iszlám által dominált világrendben is biztosítják saját hatalmi túlélését, vezető gazdasági szerepét.

A Google minap nyilvánosságra került belső iránymutatásai is ezt támasztják alá: a cenzúra folyamatos erősítésével egyre inkább megfelelnek az autoriter politikai berendezkedésű államoknak, így ott sem lesz szükség velük szemben új, drága rendszereket kiépíteni, de attól sem kell tartani, hogy rajtuk keresztül mindenféle szabad vélemények „zavarnák” meg az embereket.

Igazi win-win: a Google adja a technikai hátteret sok pénzért, a rezsimek pedig stabilizálják politikai hatalmukat. Ugyanerre utazik a Facebook is. A dolog rémisztő álságossága ugyanakkor, hogy mindezt a szabadság, a tolerancia nevében teszik, akik vádolnak autoritárséggel olyan politikai vezetőket, akik nem fogadják el az általuk is propagált új világrendet.

A szabadsággal szembeni durva támadásnak állítják be, ha őket bárki is szabályozni akarja, a törvények betartására, adók fizetésére kötelezi. A dolog roppant egyszerű: csúnya, rossz a cenzúra, pfuj, kivéve, ha mi magunk csináljuk, a saját elképzeléseink szerint. Akkor szükséges és jó.

Adva van tehát egy új világrend, ami felé robogunk, és ami sokáig elkerülhetetlennek tűnt. Lélekszámát, erejét tekintve két kultúrkör van ma nagy lendületben: Kína vezetésével (konfucianus) távol-keleti, valamint az iszlám, ahol egyelőre a vezető szerepért harc dúl, elsősorban a síita Irán és a szunnita Szaúd-Arábia között.

(Vajon bele akar-e majd szólni a világ legnagyobb muszlim lakosságú, de szinte egyedülként nem sariát, hanem világi törvénykezést alkalmazó állama, Indonézia?) A világ jövőjét középtávon, némi leegyszerősítéssel Kína és az iszlám világ harca dönti el.

A harmadik nagy ázsiai civilizáció, a hindu lélekszáma hasonló ugyan, de gazdasági ereje jóval elmarad. (Igaz, Narendra Modi miniszterelnök vezetésével jelentős modernizáció zajlik Indiában, de a történelem azt mutatja, hogy amint India túl erős kezdett lenni, a megfelelő muszlim merénylő hamar végzett a regnáló miniszterelnökkel.)

A hindu vallás az iszlámmal ellentétben nem agresszív és terjeszkedő, a konfucianus mentalitással ellentétben pedig állandó tevékenykedés helyett inkább a nyugalmat, a befelé fordulást, az elfogadást tartja erénynek.

Még inkább ilyen a negyedik ázsiai kultúrkör, a jóval kisebb, de jelentős spirituális hatású buddhista világ. Ennek ráadásul vezető állama sincs: Tibetet Kína vasmarokkal tartja, Thaiföld és Mianmar egyike sem elég nagy.

Tanulságos, hogy a valós helyzetet nem ismer?, korábban buddhista rajongó nemzetközi közvéleményt milyen sikeresen fordította a rohingyák kapcsán a buddhista Mianmar és korábbi Nobel-békedíjas vezetője, Aun Szan Szu Kji ellen a nemzetközi iszlám lobbira. Ez is egyfajta jelzés, hogy kikkel mennyire kell a jövőben számolni a világpolitikában.

Kína és az iszlám harca már most intenzíven zajlik, még ha itthon kevésbé is üti át az ingerküszöböt. Az iszlám „keleti frontja” a tízmillió nagyságrendű ujjur kisebbség Kínában.

Afrikában pedig az erőtlen kínai gazdasági terjeszkedéssel szemben zajlik egy masszív iszlám vallási térhódítás. Az afrikai kultúrkör (és ebbe beletartoznak az Afrikán kívül, elsősorban Amerikában élő afrikai gyökerek is) egyetlen valódi szövetségese a Nyugat, a fehér ember. És ezt hasznos lenne felismerni. Kultúrájuk nem képvisel sem az iszlám, sem Kína számára értéket, érdekérvényesítő képességük nincs ezekkel szemben.

A sokszor zűrt, de jelentős múlttal visszatekintő együttélés során kialakult valamiféle szimbiózisnak köszönhetően kizárólag a Nyugat még meglévő ereje lehet képes őket is „átmenteni”, megóvni a másik kettő elsőrendű lendületétől.

Az iszlám és Kína küzdelmében nyilván Kína fog győzni, nemcsak lélekszáma, hanem technikai fejlettsége, szervezettsége, rugalmassága miatt is, szemben az iszlám merev doktrínáival. Mit tehet a keresztény Nyugat? (A mára kialakult helyzetben nyugodtan ide sorolhatjuk az orosz dominanciájú ortodox és a latin-amerikai civilizációt, ahogy Huntington is teszi.)

A liberálisoknak igazuk van: az irány elkerülhetetlen, és csak a meglévő technológiai előnyt kihasználva rúghatunk labdába. Azonban a jóemberkedés (alanyi jogon jár a jólét, mi voltunk a gyarmatosítók stb.) és az elit hatalmának megőrzése mellett elképzelt megvalósítás, a „nyílt társadalom”, a totális keveredés egyértelműen a zsidó-keresztény kultúra felszámolásával járna. Ami persze a liberálisokat nem is különösebben zavarja, ha egyéni túlélésük és jólétük továbbra is biztosított.

Mit kínál ezzel szemben a konzervatív oldal? Nagyjából csak „vér, verítéket és könnyeket”, hogy Winston Churchillt idézzük. Utópiák helyett a súlyos valóságot. Először is kerítést, falakat. Nem szépek, de szükségesek: nemcsak nemzeti, de civilizációs határokat is védenek. Ahogy például Izraelben. Európának (de még a geopolitikailag szerencsésebb Egyesült Államoknak és Ausztráliának is) falakkal, tengeri blokáddal, minden eszközzel meg kell védenie területét és vívmányait.

Ha nem teszi, fölösleges bármiről is elmélkedni, ötven éven belül vége. Persze a határok sem tarthatók örökké – át lehet repülni őket stb. –, de a technológiai előny most még számottevő. Eközben, és ez nagyon fontos, a már a határokon belül lévőkre igenis vasakarattal rá kell erőtleníteni alapvető normáinkat, törvényeinket, értékeinket, a szabadság tiszteletét.

És ez a vallásban is csak részleges toleranciát jelenthet. Az iszlám törvényei ugyanis egyszerre összeegyeztethetetlenek a Nyugat gondolkodásmódjával. A „falon” kívül lévőkkel pedig meg kell érteni, hogy ha be akarnak jönni, alkalmazkodniuk kell, de otthon maradvák is részesülhetnek a vívmányainkból, az új életük is lehet jobb.

De bátran ki kell mondani, hogy ezzel nekik dolguk van. Véget kell vetni a „minden kultúra egyenlő” című handabandának. Nemcsak technológiát, egészségügyet kell a fejlődő világba vinni, hanem társadalomszervező elveket, kulturális mintákat is. Nagyon nehéz feladat, ahogy Churchillé is anno...

Mindig a nagyformátumú politikusok írják a történelmet, ami ugyanakkor ki is „termeli” őket. Adolf Hitlerrel szemben Winston Churchill, a hidegháború vége pedig Ronald Reagan és Mihail Gorbacsovot.

A mai problémákra is „gondoskodott” olyanokról, akik igyekeznek megoldani azokat. Donald Trump, Orbán Viktor, Matteo Salvini, Geert Wilders és a többiek jelentősen különböznek, de mindannyian megálljt parancsolnak a nyugati világ öngyilkosságának; a nihilista, sokszor kifejezetten brutális, önpusztító belső tendenciáknak és a külső nyomással szembeni tehetetlenségnek vagy tudatos önfeladásnak. Nem tökéletesek, ahogy mások sem azok.

De túlzás nélkül a mai kor hősei ők, és a legkevésbé sem autoriter diktátorok. Épp ők azok, akik szeretnék megőrizni a kivívott szabadságjogainkat, szemben a nyíltan autoriter erővel (Kína, iszlám) és a sunyi, lopkodó, de hasonlóan autoriter tech-cégekkel, az új orwelli világukkal szemben is.

A Nyugatnak tehát egyetlen esélye van: kulturális önazonosságát és technikai fölényét megőrizve, szellemi erejét okosan használva meghatározónak maradni néhány kulcsfontosságú területen (energia, technológia stb.), hogy a két másik szereplőnek feltétlenül szüksége legyen ránk.

Egyik mellett sem elköteleződve, mindkettővel üzletelve, továbbra is előnyös alkupozícióban, talpon maradni addig, amíg az önkutatás el nem jut arra a szintre, hogy valóban birtokba tudunk venni más bolygókat, és a civilizációk versengése egy teljesen új dimenzióba nem kerül. Ez valószínűleg 100-200 év, eddig kell a fehér embernek kihúznia. Nem lesz könnyű.

Jeszenszky Zsolt

A szerző a Karc FM szerkesztő-műsorvezetője

www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló